

Regeringsforslag, der vil kunne gennemføres baade i Landstinget og i Folketinget. Jeg betvivler dette i højeste Grad. Der foreligger for mig Oplysninger om, at det ser ud, som om Kommissionen ganske staaar stille, at der ikke har foreligget noget som helst Forslag til endelig Afstemning i de 2½ Maaned, siden vi sidst behandlede dette Lovforslag. Og det er jo ikke nok med, at Kommissionen endelig bliver færdig, thi naar saa Kommissionen endelig er bleven færdig, og Flertals- og Mindretalsindstillingerne foreligge, bliver det dog Regeringens Sag at drage derudaf de Slutninger, som den vil drage, og danne et Lovforslag deraf. Hvis det ærede kongevalgte Medlem kan blive færdig en Gang midt i Sommer, vil det muligvis føre til, at Regeringen en Gang i næste Vinter kan komme med et Forslag. Tror det ærede Medlem, at det, at Kommissionen kommer med 3—4 forskellige Mindretalsindstillinger, gør Folketinget mere tilbøjeligt til at gaa med til et Forslag, end Folketinget er nu, da Forholdet ligger saaledes for, at Loven udløber allerede den 1ste April 1901, altsaa om 12 Dage, hvis der ikke bliver sat noget andet i Stedet. Det tvivler jeg om.

Regeringen er, som det ærede kongevalgte Medlem ved, meget generet af Pengeforholdene i det hele taget. Vi have ønsket nyttige Foranstaltninger foretagne. Der er fra andre Sider ønsket Foranstaltninger iværksatte for at hjælpe paa den saakaldte øjeblikkelige Arbejdsløshed. Vi have ikke paa nogen Maade kunnet faa noget Tilsgang om, at vi i saa Henseende kunne faa Midler i Statskassen. Her foreligger der et Forslag, som efter alle mulige sandsynlige Beregninger, hvis Flertallets Forslag bliver vedtaget, giver Regeringen 1,827,000 Kr., som Statskassen tør haabe at faa Nytte af. Disse 1,827,000 Kr. betinge lige over for Folketinget Muligheden af at vedtage baade Postlønningsloven, Telegraflønningsloven, Jernbanefunktionærernes Lønningslov og Underofficerernes Lønningslov. Skulde det ikke over for en Lovgivningsmagt veje ganske betydeligt i Vægtskaalen, at den, ved at faa vedtaget et Lovforslag som dette, kunde komme alle disse Embedsmænd til Hjælp uden at skride til et Statslaan. Jeg tror efter den Forhandling, der fandt Sted i Folketinget i Gaar, ingenlunde, at det er saa ganske behageligt for Folketinget at komme ud paa Valgtribunerne uden at have gjort en Smule for alle disse Folk, som i saa høj Grad trænge til Hjælp, i langt højere Grad end

de Folk i private Stillinger, som man har paavist ere i Trang paa Grund af Arbejdsløshed. Det tror jeg ikke, og jeg tror altsaa, at Folketinget meget nøje vil tage under Overvejelse, om det ikke, naar det fik denne Takstlov med, dertil kunde knytte Bestemmelser om Forbedring af Funktionærernes Lønninger enten paa den ene eller den anden Maade. Thi man maa dog endelig ikke tro, at et eneste Medlem af Reformpartiet i Folketinget antager, at nogen som helst Statsfunktionær stemmer paa dem efter den Velvillie, de have vist dem med Hensyn til deres Lønningsforhold. Nej, de stemme enten paa Højre eller paa Socialisterne; thi ingen andre har rakt dem en Finger til Forbedring af deres Kaar. Jeg nærer altsaa den største Forhaabning om, at Folketinget, naar dette høje Ting vedtager Lovforslaget, saaledes som det vil blive ændret ved Flertallets Ændringsforslag, vil tage under den allernøjeste Overvejelse, om det ikke var bedst at faa dette Skridt gjort her. Som jeg sagde ved 1ste Behandling, ser jeg ikke, at Kommissionen er i mindste Maade generet derved, og jeg begriber ikke, at det ærede kongevalgte Medlem, der i selve Udvalget har stemt for en meget højere Takst end denne, vil være generet af at stemme for denne meget mindre Taks af 2,6, da det staaer i hans Magt at skaffe et Forslag frem, som forhøjer alle Takster igen mod en Udgift fra Statskassens Side af en 20—30,000 Kr., og jeg kan sige, at hver Gang jeg mod en Udgift af 20—30,000 Kr. kan faa 1,800,000 Kr. i min Lomme uden Skade til nogen Side, vil jeg takke dem, der kunde give mig Anvisning paa det, og ikke betænke mig paa at tage dem. Jeg beder derfor ærede Medlemmer følge Flertallet i denne Sag; jeg tillægger det den allerstørste Vigtighed.

Jeg havde selv ønsket, den Gang jeg forelagde Forslaget, ikke at tage Kreatur-taksterne med, da jeg maa erkende, at det vil vække Misnøje omkring i den Stand, som jeg selv tilhører, den Stand, som trænger allerhaardst til Assistance, men som desværre i Øjeblikket allermindst ved, hvor den skulde faa sin Hjælp fra. Men jeg tog den dog med, fordi Kommissionen paa det Standpunkt, hvortil den den Gang var kommet, havde taget denne Forhøjelse med. Nu gaar jeg med Glæde ind paa Ændringsforslaget og accepterer det. Det andet, mindre betydelige Forslag om at forandre Vægten af det Rejssegods, der maa medføres for voksnes Vedkommende,